

Ne tartsd vissza a lélegzeted!

a Broken Phonebook Productions videójának szövege

A kapcsolatunk Krisztussal gyakran „mézeshetekkel” kezdődik. A kapcsolatunk és a közösségünk is helyreállt Istennel, a bűneink megbocsátottak, minden nagyszerű.

És tényleg az!

De egy bukott világban a nagyszerű nem egyenlő a tökéletessel. És rövid idő után véget is lesz a mézesheteknek.

Azt vesszük észre, hogy figyelemreméltó „csomagot” hoztunk magunkkal. Isten új szívet, új vágyakat, új irányt adott. De a régi énünk nem hagyott el minket örökre, csak meghúzta magát a garázsban a mézeshetek alatt.

C.S. Lewis mondta: „*Csak akkor érzed meg a szél erejét, ha megpróbálsz szembe menni vele.*” Lewis azt értette ez alatt, hogy csak akkor érzed meg a bűn erejét, amikor megpróbálsz ellenállni neki. Amikor elkezdünk megpróbálni Istennel járni, akkor kezdünk el küzdeni a bűnnel és a lelkiismeretfurdalással.

Amikor keresztény lettem, az első dolog, amin változtattam, az a nyelvezetem volt. Folyékonyan beszéltem a „csúnya-szó-nyelvet”, egy mondatot sem tudtam káromkodás nélkül végigmondani. Emlékszem, amikor először mentem el egy keresztény alkalomra, láttam, hogy senki sem használja a kedvenc szavaimat. Úgyhogy rájöttem, változtatnom kell.

Így is tettem. Sikerült kimosni a számát. De itt jön egy illúzió: bárki képes egy rossz szokást levetkőzni. Bárki képes újévi fogadalmat tenni. Meg tudom állni a gyorshajtást, ha nagyon akarom. De hogy ne húzzam fel magam a többi autósra, ne legyek mérges vagy türelmetlen - ezek már mélyebb dolgok. És sokan vesszük észre magunkon, miközben érettebbé válunk és kezdünk a mély víz felé haladni, hogy sok minden, amit csináltunk, igazából csak felszínes cselekvés, ami alatt bűnös dolgok vannak a mélyben. És szerintem ilyenkorra észrevesszük, hogy ez az egész túlmutat rajtunk, és rájövünk, hogy nem tudjuk megváltoztatni magunkat. De ez nem tart vissza minket attól, hogy mégis megpróbáljuk.

Véleményem szerint alapvetően mindannyian hasonló módszerekkel próbáljuk kezelni vagy elfedni a bűneinket. Az első ösztönös dolog, hogy keményebben próbálkozunk. Vergődve próbálunk még komolyabb erőfeszítéseket tenni, azután, amikor ez nem hoz eredményt, akkor... összeszorítjuk a fogunkat, fogadalmakat és ígéreteket teszünk. „*Sose fogok újra ilyet csinálni, sose fogok újra ilyet csinálni!*” Aztán újra „ilyet” csinálunk.

És hogy a felszín felett tartsuk a fejünket, továbblépünk a racionalizálás és a tagadás felé. Kicsavart gondolkodásmóddal valahogy azt hisszük, hogy ha valami „hivatalosan” vagy „technikailag” nem bűn, ó akkor nem is az. Vagy ha valaki más miatt buktam el, akkor az nem is volt bűn.

De ez sem jön be mindig, úgyhogy végül valami ön-gyűlölet-félébe zuhanunk – mi szükség Jézus halálára a kereszten, amikor mi szépen megfeszítjük saját magunkat? Tehát elkezdjük magunkat kárhozatni. „*Már megint miért kellett ezt csinálnom?*” Kicsit olyan, mintha azt hinnénk, hogy meg tudjuk fizetni a bűneink árát.

Nos, ezen a ponton már minden öröm, minden vitalitás eltűnik a keresztyén életünkből. Az Istennel járás már nem jelent mást, mint folyamatos birkózást a bűneinkkel. A „megfelelő” tevékenységek kipipálását.

De Jézus azt mondja a János 10:10-ben, hogy „*Én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt, hogy bőségben éljenek.*” Tényleg létezik egy „bővölködő” keresztyén élet!

A hívők számára a *bűnvallás* Isten megoldása a bűnre. Három részből áll:

Az első a legnehezebb. Nem azért, mert önmagában nehéz lenne, hanem mert idegen számunkra. Az, amit tennünk kell, amikor bünt követtünk el - pontosabban, amikor Isten meggyőz róla, hogy bünt követtünk el -, nem más, mint megállni és egyetérteni Istennel, hogy amit tettünk, tényleg bűn volt.

Az 1Jn 1:9 azt mondja, hogy „*Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő, megbocsátja bűneinket és megtisztít minket minden gonoszságtól.*”

Másodszor, egyetértünk Istennel, hogy Jézus a kereszten kifizette az árát ennek a konkrét bűnnek is.

Végül harmadszor, egyetértünk, hogy elfordulunk ettől a büntől, és visszafordulunk Istenhez.

Ha visszagondolsz arra a folyamatra, ahogyan megismerted Krisztust, biztosan volt egy olyan pont, amikor rájöttél, hogy a bűneid problémát jelentenek. Például, mondjuk, hogy itt horgászatok, elkalandoznak a gondolataim, és elkezdek a szememmel vetkőztetni egy nőt, akit alig takar a fürdőruhája, oké? Aztán Isten ráébreszt, hogy ez bűn. Szóval, ekkor van néhány lehetőségem:

Például elkezdhetem megmagyarázni: „*Hé, végül is férfiből vagyok, mit csináljak.*”

Elkezdhetem igazolni magam: „*Nem feküdtem le vele vagy ilyesmi.*”

Másokat is okolhatok: „*Mit képzelsz magáról, hogy ilyen fürdőruhában megy strandra?*”

Vagy meg is vallhatom. Egyetérthetek Istennel, hogy amit csináltam, az bűn. „*Úr Jézus, elbuktam a szívemben és az elmémemmel is. Sajnálom! Egyetértetek, hogy Krisztus már fizetett ezért a bűnömért is. Istenem, köszönöm, hogy kifizetted ezt a bűnömet.*” És egyetértetek, hogy elfordulok tőle: „*Istenem, nem akarok kéjvágyó lenni, tiszta és szent életet akarok élni.*”

Ez a bűnvallás folyamata, amit naponta vagy ha kell óránként is megtehetünk, amikor csak bünt követünk el.

Miután megvallottuk a bűnünket, Isten megtisztít minket, és helyreáll a közösségünk Vele. Ez egy elég jó érzés, ugye? Úgy értem, „érezni a szabad levegőt” nagyszerű dolog.

De még hátravan valami fontos, mégpedig az, hogy hogyan fogjuk elkerülni, hogy visszaessünk ugyanabba a bűnbe újra és újra és újra? Azt hiszem, keresztényként tudjuk, hogy örök életünk van és a bűneink megbocsátottak. Azt viszont sokszor elfelejtjük, hogy Isten Szentlelke bennünk él.

Nem maradtunk egyedül, hogy csak a saját erőnkől és a mi erőfeszítéseinkkel kövessük Krisztust. Isten bennünk élő Lelke arra vágyik, hogy vezessen, erőt adjon és motiváljon minket. Igazából az Efézus 5:18-ban Isten meg is parancsolja nekünk, hogy *„teljetek meg Lélekkel.”*

Namármost. Ez egy partnerkapcsolat, ahol mindenkinek megvan a maga szerepe. Isten szerepe az, hogy vezessen, utat mutasson és erőt adjon. A mi szerepünk két részből áll. Először is, „benn kell maradnunk”. A „bennmaradás” egy olyan szó, amit Jézus sokszor használt, és azt jelenti, hogy „otthon érezni magunkat valakivel”. A mi felelősségünk, „otthon érezni magunkat Jézussal” egész nap. Ez azt jelenti, hogy olyan bensőségesen közel vagyunk hozzá, amennyire csak lehetséges. Ez azt jelenti, hogy nem csak naponta egyszer imádkozunk, hanem a nap során mindvégig.

Pl. akárhányszor látunk valami olyat, megköszönjük neki. Egész nap „hálát adunk” neki. „Dicsőítjük” Istent a napunk során, bármikor eszünkbe jut valami, ami miatt ezt megtehetjük. És megvalljuk a bűneinket, ha megjelenik valami az életünkben. Ha meggyőző a Szentlélek egy bűnről, megvalljuk neki. Ahogy megköszönjük a dolgokat, dicsőítjük Istent, imádkozunk és megvalljuk a bűneinket, egész nap közeli kapcsolatban leszünk Istennel, „megmaradunk benne”, és a Szentlélek szabad lesz rá, hogy erőt adjon és irányítson minket.

A második a bizalom. Talán észrevetted, hogy (Amerikában) rengeteg ember sétál a kezében egy vizes palackkal vagy fedeles kávé papírpohárral. Ha bármikor szükségét érzik a napjuk során, kortyolnak egyet. Ez kicsit olyan „támasz” dolog. Ha magányosak, kortyolnak egyet, ha félnek, isznak egy kortyot, ha azt szeretnék, hogy elgondolkodónak tűnjenek, kortyolnak egyet. Bármikor szükségét érzik, valamilyen szomjúságot az életükben, kortyolnak egyet.

A Szentlélekben járás is hasonló „támasz” dolog. Azt jelenti, hogy az egész napunk során, ha úgy érezzük, akkor szólunk, hogy *„Istenem, adj bölcsességet”, „Istenem kéne egy kis erő”, „Istenem, nem tudom, mit csináljak, mutasd meg a helyes utat!”*

Ahogy ezt a két dolgot egész nap csináljuk, bízunk Istenben, „rá hagyatkozva” az egész napunk során, illetve „megmaradunk” Krisztusban, olyan közel hozzá, ahogy csak lehet; ahogy ezt a kettőt csináljuk, a Szentlélek képes lesz irányítani, utat mutatni és erőt adni.

Nos, sok dologról beszéltünk, és szeretném, ha nem felejtened el a lényegét, úgyhogy hadd mondjak egy metaforát: gondolj a légzésre. Gondolj a légzésre.

A kilégzés: a bűnvallás, amikor kifújuk a „rossz” levegőt. Emlékszel, a bűnvallás három dolgot jelent: egyetértesz Istennel, hogy amit csináltál, bűn, egyetértesz, hogy Krisztus már fizetett ezért a

bűnért is, és egyetértesz, hogy elfordulsz a bűntől.

Ez a kilégzés, a rossz levegő kifújása, oké?

A belégzés, tulajdonképpen a Szentlélek erejének az „alkalmazása”. Tehát: bízol Isten Lelkében, hogy vezessen és irányítson. De nem csak ráhagyatkozol, hanem el is hiszed, hogy Isten ott lesz és megcsinálja. Isten azt parancsolja, hogy teljünk meg Lélekkel, így bízhatunk is benne, hogy betölt minket, ha kérjük.

Tehát, amikor belélegzel, ezzel azt mondd: *„Kérlek Istenem, tölts be, adj erőt, kérlek irányíts engem! Bízom benned, hogy megteszed ezeket.”* Tehát belégzünk és kilégzünk. Bűnt vallunk, és bízunk Isten Lelkében. És ahogy a légzést sem naponta egyszer csináljuk, hanem a nap során folyamatosan, ugyanúgy ezeket is. Egész nap belégzünk és kilégzünk. Ha bűnt csinálsz, ha valami elvált Istentől, akkor jön a kilégzés: a bűnvallás, és a belégzés: bizalom a Szentlélekben, hogy irányít és erőt ad.

Na mármost. Elsőre ez kicsit furának tűnhet, de bízz bennem, gyorsan olyan természetessé fog válni, mint... mondjuk a lélegzés.

Isten új életre teremtett minket. Egy olyan életre, ami szabad a bűn hatalma alól, és áthatja a Vele való bensőséges kapcsolat. Ez az élet jobb, mint amiről bárki álmodni tudna. De próbáld elképzelni, hogy milyen lenne, ha valaki úgy próbálna bűvarkodni, hogy üres az oxigéntankja. Elmerülve a hatalmas víztömeg alatt, teljesen elzárva a levegő-utánpótlástól. Ezért olyan fontos a Szentlélek erejére hagyatkozni a lelki légzésen keresztül. Enélkül el vagyunk vágva azoktól a lelki erőforrásoktól, amik szükségesek a keresztény élet megéléséhez. A bűneink súlya és a saját határaink legyőzhetnek, elboríthatnak minket, és nem tudunk mit tenni ellenük. Viszont az Ő Lelke erejéből képesek lehetünk olyan helyekre eljutni, amikről nem is álmodtunk, hogy léteznek. Mindössze lélegeznünk kell.